

אחת אלמנת ישראל ואחת אלמנת בת כהנים כתובתה מנה. שבאלמנה לא הוסיפו הכהנים לכתובתה.

אבל בית דין של כהנים [בית דין מיוחד של כהנים שהיו מתקנים ודנים על עניני הכהונה] היו גובין לכתובת בתולה בת כהן ארבע מאות זוז, כשנשאת לכהן. וכל שכן כשנשאת לישראל, שאז היא מפסידה את כהונתה, ולא מיחו בידם חכמים, לומר קנאה אתם מטילים בין המשפחות:

גמרא:

תנא שנינו בבביתא: ואלמנת כהנים — כתובתה מאתיים.

ומקשינן: והאנן תנן במשנתינו: אחת אלמנת ישראל ואחת אלמנת כהנים — כתובתן מנה.

ומתרצינן: אמר רב אשי: שתי תקנות הוו.

מעיקרא תקינו לכתולה ארבע מאות זוז, ולא למנה מנה.

כיון דחזו דמזולזלי בהו באלמנות, שהיו קלות יב-ב בעיניהם להוציאן מפני שכתובתן מועטת, תקינו להו מאתן כדי שלא יתגרשו כל כך בקלות. ותקינו כן רק לאלמנות כהנים, משום שהכהנים חשובים יותר, וגנאי להם גירושי בנותיהן יותר מישראל.

כיון דחזו [שראו] חכמים דקא פרשינן מינייהו שלא רצו להתחנן עם אלמנת כהן, משום דאמרי אינשי: עד דנסבינן אלמנת כהנים, נזיל ניסיב בתולה בת ישראל [שהיו

מנהג גליל בגליל, אלא נהג מנהג יהודה בגליל, והתייחד עם כלתו קודם הנישואין — אינו יכול לטעון טענת בתולים.

ואילו רב אשי תירץ, ואמר: לעולם "כל שלא נהג" נאמר אסיפא, על המנהג ביהודה שהיו מייחדים עדים לחתן ולכלה.

ותני, יש לך לתקן את לשון הברייתא ולשנות בה כך: "כל שלא מושמש".

ותיקון שכזה אפשרי, שאינו כנגד מה ששינונו עד עתה.

והוא תיקון לשון ולא היפוך לשון.

מתניתין:

מי שמוסיף על כתובתו יותר ממאתיים זוז לכתולה ומנה לאלמנה, רשאי לכתוב את התוספת בכתובה, אבל חייב לציין שהיא תוספת, ואינו יכול להכליל את התוספת בתוך חיוב הכתובה, ואינו יכול לכתוב "שלא מאות זוזי דחזי ליכי" [הראויים לך], לפי שאין ראוי לה אלא מאתיים.

אלא שבית דין של הכהנים תיקנו שתהא כתובת בת כהן ארבע מאות זוז בנישואי בתולה. והיתה זאת תקנה גמורה ומחייבת, כדין תנאי כתובה, ולכן היו כותבים בכתובת בת כהן לכתולה "ארבע מאות זוז דחזי ליכי".

וכמו כן, אם לא היו כותבים לה כתובה כלל, היא היתה גובה ארבע מאות זוז מכח התקנה הזאת, שאינה תוספת כתובה שנהגו בה הכהנים, אלא היא חיוב גמור בכתובה עצמה, מכח תקנתם של בית דין של כהנים.

יכול בעלה לומר לה שנתעלטה על ידו], ופשוט יותר שיכולה לגבות כתובה מרובה יותר ממאתיים.

אבל בת ישראל שנשאת לכהן, דמצי אמר לה בעלה הכהן: עלויי קא מעלינן לידך [שיכול לומר לה שעלתה לכהונה על ידו] **אימא** [הייתי אומר] **שלא תוכל לגבות כתובה מרובה ממנו.**

קמשמע לן שאפילו ככהאי גוונא, אם רוצה, גובה כתובה מרובה:

מתניתין:

שלשת המשניות הבאות דנות בענין נאמנות האשה, כשיש לנו ספק לגבי בעילתה, מתי נבעלה, איך נבעלה, ולמי נבעלה. בשלשת המשניות טענת האשה היא טענת ברי, ומכוחה היא נאמנת לרבן גמליאל ולרבי אליעזר, ואילו רבי יהושע טוען ש"לא מפיה אנו חיים" [נביאר הריטב"א את הביטוי הזה, שהעולם עומד על האמת, ואין אנו חיים על סמך האמת שלה].

יסוד המחלוקת הוא, במקום שיש חזקה, התעורר ספק אם חל שינוי בחזקה, האם יכולה טענת ברי של האדם אשר בו תלוי השינוי בחזקה, הטוען שלא חל בה שינוי על ידו, לומר שאין לנו כלל להסתפק בדבר.

רבי יהושע סובר שטענת הברי של האדם שבו תלוי השינוי של החזקה אינה מעלה ואינה מורידה, ולכן עלינו לדון את הספק בהשתנות החזקה כאילו לא נוסף דבר להבהרת הספק בטענת הברי שלו. ואילו רבן גמליאל ורבי אליעזר סוברים שדי בטענת

אומרים, במקום להתחתן עם אלמנת כהן שהיא בעולה, נלך ונתחתן עם בתולה בת ישראל] שהרי כתובתן שוה, לכן, **אהדרינהו למלתייהו.** החזירו את התקנה הראשונה שכתובת אלמנת כהנים היא מנה בלבד.

שנינו במשנה: בית דין של כהנים היו גובין לבתולה בת כהן ארבע מאות זוז:

אמר רב יהודה אמר שמואל: לא רק לבית דין של כהנים בלבד אמרו שיכולים לגבות יותר עבור כתובת בנותיהן, אלא אפילו משפחות המיוחסות בישראל, אם רצו לעשות כדרך שהכהנים עושין לגבות לבנותיהן כתובה מרובה יותר, עושין.

מיתבי לשמואל מהא דתניא: הרוצה לעשות כדרך שהכהנים עושין לגבות כתובה יתירה, כגון בת ישראל שנשאת לכהן, וכן בת כהן שנשאת לישראל, עושין.

ומדייקת הגמרא מהלשון "כגון" של הברייתא:

דווקא כגון בת ישראל שנשאת לכהן, ובת כהן שנשאת לישראל, הוא שיכולים לגבות כתובה מרובה, משום דאיכא צד כהונה.

אבל בת ישראל שנשאת לישראל שאין בה שום צד כהונה, לא יוכלו לגבות לה כתובה מרובה ממאתיים.

ודחינן: אין לדייק כן. ומה שאמר התנא "כגון" — בתורת "לא מבעיא" קאמר, הוא אמר זאת, וכך אמר התנא:

לא מבעיא בת ישראל שנשאת לישראל, דלא מצי אמר לה עלויי קא מעלינן לידך [שאיך

ולכן הרי זו בחזקת בעולה, עד שלא תתארם כלומר שהיא בחזקת שהיתה בעולה בשעת האירוסין, והטעתו, והוי מקח טעות כדין הכונס בחזקת בתולה ונמצאת בעולה שאין לה כלום, עד שתביא ראיה לדבריה, שנאנסה אחרי שנתארסה:

גמרא:

הגמרא מנסה לדמות את סברת מחלוקת משנתינו, לסברת מחלוקת אחרת ששנינו.

אתמר, שנינו: אדם התובע בטענת ברי "מנה לי בידך", והלה, הנתבע אומר לו בטענת "שמא", "איני יודע אם הליתני". (7)

רב יהודה רב הונא אמרי: חייב הנתבע לשלם.

ורב נחמן ורבי יוחנן אמרי: פטור הנתבע מלשלם. [ומכל מקום משביעים אותו שבועת היסת, מתקנת חכמים, שכן הוא כדבריו, שאינו יודע שהוא חייב לו מנה]. (8)

ומסבירה הגמרא את סברתם של החולקים:

רב הונא רב יהודה אמרי חייב, משום שהם

ברי של האדם ששינוי החזקה תלוי בו כדי שלא יתעורר אצלנו ספק שמא חל שינוי בחזקה.

הנושא את האשה ולא מנא לה בתולים, ובא לגרשה, ויש בין הבעל אשה ויכוח כמה מגיע לה בכתובתה.

היא אומרת: משארסתני נאנסתי! בזמן האירוסין הייתי בתולה, ורק אחר כך נאנסתי, ונסתחפה שדהו, מלשון מטר סוחף שמקלקל השדה, שמזלך גרם שנאנסתי ואיני בתולה בשעת הנישואין, ולכן מגיע לי כתובה מאתים.

והוא בעלה אומר: לא כי נשמא לא היה כמו שאמרת], אלא שמא עד שלא ארסתך נאנסת, ובשעת האירוסין היית כבר בעולה, והיה מקחי מקח טעות.

רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים: האשה נאמנת, כיון שהיא טוענת בתורת ודאי והוא טוען בתורת שמא, ונוטלת כתובתה, ודינה כבתולה.

רבי יהושע אומר: לא מפיה אנו חיינן לסמוך על דבריה, אלא המוציא מחברו עליו להביא ראיה, וכיון שהיא רוצה להוציא ממנו כתובה, עליה להביא ראיה לדבריה.

7. אבל אם אומר הליתני ואיני יודע אם פרעתיך, חייב, כדאיתא בב"ק (דף קיח.). ראשונים.

ולכן הרי זה ברי טוב, וטענת הספק של הנתבע היא גרועה, שהרי עליו לדעת אם קיבל ממנו בהלואה או פקדון וכיוצא או לא, ובזה הוא שסוברים רב הונא ורב יהודה שברי עדיף, אבל כשהברי גרוע והשמא טוב, כגון שור שנגח את הפרה ונמצאת עוברת בצדה, ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה ולא מת העובר מחמת הנגיחה, או משנגחה ילדה ועל ידי הנגיחה מת, אפילו

8. ביסוד מחלוקת ברי ושמא, שיטת התוספות שלא נחלקו אלא באופן שהברי הוא טוב והשמא גרוע, כגון במנה לי בידך, שהתובע טוען טענת ברי בדבר שחברו יודע אם האמת בדבריו או לא, ויודע התובע שהנתבע יכחישנו אם אומר שקר,

של התובע ניצבת חזקת ממון של הנתבע⁽⁹⁾.
 לכן **אוקי ממונא בחזקת מריה** [השאר
 הממון בחזקת הבעלים שמחזיק בו],
 והולכים אחר חזקת ממון⁽¹⁰⁾, היות והיא
 עדיפה יותר מה"ברי" של התובע⁽¹¹⁾.

סוברים, שכאשר טענות הצדדים הם טענת
 "ברי" מצד אחד, וטענת "שמא" מצד שני
 הטוען "ברי" עדיף הוא על טענת שמא.

ואילו **רב נחמן ורבי יוחנן אמרי "פטור"**,
 משום שהם סוברים, כיון שנגד טענת הברי

פרק א') ברעתו. ולפיכך אינו צריך לחשוש
 משום ספק גזל, שלא אסרה תורה משום גזל
 אלא מה שהוא של חברו מצד דיני ממון, אבל
 מה שבדיני ממון הוא שלו, לא אסרתו תורה.

אבל דעת השערי יושר (שער ה' פרק ח')
 שחזקת ממון שמועילה שיחשב הדבר שלו, הוא
 לענין ההשתמשות בפועל בלבד, שיש לו הזכות
 להשתמש בדבר, וזכות ודאית היא, אבל בנוגע
 לעצם הממון הדבר עדיין בספק, ולכן בכל מה
 שמסתעף מעצם קנין הממון ולא מזכות
 ההשתמשות, עדיין הדבר בספק.

ודעת בעל הנתיבות המשפט בשו"ת חמדת
 שלמה (או"ח סי' ב'), שאף על פי שאין חזקת
 ממון מועילה שיחשב הממון שלו בודאי, אלא
 שמספק אין מוצאין מידו, מכל מקום אינו צריך
 לחשוש משום ספק גזל, לפי שלא אסרה תורה
 אלא ודאי גזל ולא ספק, ומכל מקום באופן
 שאין הספק עתיד להתברר, הוא זוכה בו מצד
 יאוש הבעלים.

אבל דעת הישועות יעקב (חו"מ סי' כ"ה)
 שלסוברים שאם תפס מן המוחזק מוציאין מידו,
 חזקת ממון היא חזקה המבררת שהדבר של
 המוחזק.

10. כתבו הרמב"ן (בב"ב דף לד'): והריטב"א
 (בב"מ ב:) שלא נאמרו הדברים אלא כשיש
 לנתבע חזקת ממון אבל באופן שאין לאחד
 מבעלי הדין חזקת ממון, ברי ושמא ברי עדיף.

11. קצוה"ח סי' נ"ט ס"ק א'.

שהניזק אומר ברי שהנגיחה המיתה את הולד,
 והמזיק אומר שמא, מודים הם שהמוציא מחברו
 עליו הראיה, מלבד לסומכוס שסובר בכל ממון
 המוטל בספק שחולקים ואין אומרים ברי עדיף,
 לפי שהניזק יודע שאין המזיק יכול להכחישו,
 שלא היה שם בשעת מעשה, ולכן הברי שלו
 גרוע, וטענת הספק של המזיק היא טובה, שאין
 עליו לדעת איך היה המעשה.

אבל בעל התרומות (שער ל"ט ח"ב) בשם
 הרמב"ן חולק וסובר שלרב הונא ורב יהודה אין
 הבדל בין היה לו דעת ללא היה לו לדעת,
 ולעולם ברי ושמא ברי עדיף. (ועיין תומים סימן
 ע"ה ס"ק כ"ב)

9. חזקת ממון — ממון שיש לנו ספק של מי
 הוא, אין מוציאין אותו מידי המוחזק בו, וכן
 בספק אם פלוני חייב לחברו ממון או לו, אין
 מוציאין מידו, אלא מעמידים הממון בחזקת
 בעליו, שאנו הולכים אחר חזקת ממון, היינו
 שמעמידים את הממון על חזקתו.

בגדר חזקת ממון כתבו האחרונים שאינה
 חזקה המבררת את הספק, אלא ענינה שאי
 אפשר להוציא מידי המוחזק, וכן כתב בשו"ת
 מהרי"ק שורש ע"ב שאין לנו לבדות הנולד
 והשתנות הממון עד שיוכרח.

וכתב בקונטרס הספיקות (כלל א' סי' ה—ו)
 שכל מקום שמעמידים את הממון בחזקתו,
 כודאי ממון הוא נחשב אצלו, ואף על פי שלפי
 האמת יש צד שאין הממון שלו, כיון שמספק
 אין מוציאין מידו, אנו דנים בו לכל דיני התורה
 כאילו הוא שלו, וכן כתב בשערי יושר (שער ה'

אשה שלא היתה נשואה, והיתה מעוברת, ואין אנו יודעים למי נתעברה כדי שנדע האם העובר כשר להנשא כהונה או פסול לכהונה.

ואמרו לה: מה טיבו של עובר זה, האם נתעברת מאדם שזרעו כשר או ממי שזרעו פסול?

ואמרה: מאיש פלוני נתעברתי, וכהן הוא! מיוחס הוא וכשר לכהונה.

רבן גמליאל ורבי אליעזר אומרים: נאמנת, והעובר כשר לכהונה.

ואמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבן גמליאל.

ואמר ליה רב שמואל בר יהודה לרב יהודה: שיננא [חריף ושנון שכמותך]⁽¹³⁾, הרי אמרת לן משמיה דשמואל [אמרת לנו כבר בשם שמואל] שהלכה כרבן גמליאל, במחלוקת

אם כן, מבואר שיש מחלוקת בסברא באופן שיש מוציא ויש מוחזק, והמוציא טוען ברי, והמוחזק טוען שמא. שרב הונא ורבי יהודה סוברים שהטוען "ברי" עדיף מהמוחזק,⁽¹²⁾ ורב נחמן ורבי יוחנן סוברים, שהמוחזק עדיף מהטוען "ברי".

אמר ליה אבוי לרב יוסף: הא דרב הונא ורב יהודה, ששנינו עתה שהם סוברים כי מי שבא להוציא ממון בטענת "ברי" ממוחזק הטוען טענת "שמא", "ברי" עדיף — דשמואל היא!

דומה הוא בסברא לדברי שמואל, שאמר על משנתינו, שהלכה כרבן גמליאל, הסובר שנאמנת אשה בטענת ברי להוציא כתובתה מהבעל המוחזק, על אף שהוא טוען טענת שמא.

והיכן נאמרו דברי שמואל?

על הא דתנן לקמן במשנה שאחרי המשנה הבאה:

הנתבע צריך לענות על טענת התובע, ואם אינו עונה לו בטענה הראויה, זוכה התובע מכח טענתו.

ובשם הגרנ"ט זצ"ל ידוע לבאר, שדין ברי ושמא ברי עדיף, הוא לומר שלא להסתפק במקום שיש טענת ברי, שכיון שהבעל דין טוען ברי ואין מי שמכחישו אין לנו להסתפק ולומר שלא כדבריו.

ובנתיבות המשפט (סי' ע"ה ס"ק ז') כתב שלסוברים שדווקא בשמא גרוע, ברי עדיף, הטעם שברי עדיף הוא לפי שרגלים לדבר שהטוען שמא משקר.

13. בערוך ערך שן, פירש שיננא — מחודד בתלמוד, מלשון חץ שנון, ויש אומרים גדול

12. צריך עיון איך מועיל טענת ברי להוציא ממון מיד הטוען שמא שהוא מוחזק.

ויעוין בשערי יושר (שער ו' פרק י"ח) שכתב שהטעם שברי ושמא ברי עדיף, אינו משום שרגלים לדבר שהאמת כדברי התובע, אלא שהוא כלל בדיני ממון, שהתובע שטענתו טובה יותר זוכה בממון. וכעין זה ביאר הקובץ שיעורים (אות כ"ו).

אמנם עדיין צריך עיון מדברי הרא"ש בדף ט' שכתב שיש דין ברי עדיף גם באיסורים ולא רק בממונות, ושם הרי אין הלכות טענות כלל, וכן הקשה הקובץ שיעורים (שם).

ועיין באגרות משה [חושן משפט סימן כד, כה, כו] את הדיון בהרחבה מרובה בינו ובין מרן הגרא"מ ש"ך [בשנת תרפ"ב], בסברה האם

וכן אמר לך רב נחמן: **אנא**, דאמרי בתביעת מנה שאין הלה יכול להוציא בטענת ברי מהמוחזק, אפילו אם המוחזק טוען טענת שמא, יכול אני לסבור **אפילו כרבן גמליאל**, שאמר בתביעת כתובה שהאשה נאמנת בטענת ברי להוציא כתובתה.

כי **עד כאן לא קאמר רבן גמליאל התם**, במשנתינו ובמשנה הבאה, שנאמנת להוציא, **אלא** משום **דאיכא מגו**, שיש לה מגו שמסייע לטענתה, שיכלה לטעון טענה מעולה יותר, וכגון במשנתינו שטוענת משארסתני נאנסתי, יכלה היא לטעון מוכת עץ אני, שהיא טענה מעולה יותר, שאינה נפסלת בה לכהונה, ואילו בטענה שאמרה משארסתני נאנסתי נפסלת לכהונה, שהרי אשת ישראל שנאנסה אסורה לכהן.

ומוכח מזה שלא טענה את הטענה המעולה יותר שהיא דוברת אמת.

וכן במשנה הבאה, שטוענת מוכת עץ אני, וכתובתי מנה, יש לה מיגו, שיכלה לטעון "מוכת עץ אני נהייתי תחתך", ואז כתובתה מאתיים. ומכח המיגו נאמנת היא להוציא כתובתה מבעלה.

אבל הכא, במקרה שדיבר עליו רב נחמן לגבי תובעו מנה בטענת ברי, וטען הנתבע שמא, **מאי מגו איכא** לתובע שיהיה נאמן מחמת זה להוציא ממון מהמוחזק? ולכן סובר רב נחמן שמעמידים הממון בחזקת המוחזק ופטור מלשלם.

אי נמי, חילוק נוסף אפשר לחלק בסברה,

שלו עם רבי יהושע אף בראשונה [במשנתנו, הקודמת למשנה זו, שבה נחלקו לענין תביעת כתובה, שרבן גמליאל אומר שנאמנת בטענת ברי, ובמשנתנו החידוש יותר גדול שהלכה כרבן גמליאל.

ואם כן, מכאן כבר אפשר ללמוד גם לענין מעוברת, שהלכה כרבן גמליאל, ואין צורך לחזור לומר שהלכה כרבן גמליאל גם לענין מעוברת.

והוינן בה: **מאי "אף בראשונה"?**

מדוע בתביעת כתובה, החידוש יותר גדול שהלכה כרבן גמליאל?

ומבארין: החידוש הוא בכך, שאף על גב **דאיכא למימר "אוקי ממונא בחזקת מריה"**, שיש להעמיד את הממון בחזקת הבעל, בכל זאת אמר רבן גמליאל שטענת ברי עדיף להוציא הממון מחזקתו כנגד טענת שמא של הבעל.

ועתה דנה הגמרא: **לימא**, האם יש לנו לומר, כי רב יהודה ורב הונא, דאמרי כרבן גמליאל, ששניהם סוברים שטענת "ברי" להוציא היא עדיפה מטענת "שמא" להחזיק. ואילו רב נחמן ורבי יוחנן, דאמרי כרבי יהושע, ששניהם סוברים שמוחזק, אפילו אם הוא טוען "שמא", עדיף הוא על טענת "ברי" הבאה להוציא ממון.

ודחינן: יש חילוק בסברה בין המקרה שדיבר עליו רב נחמן לגבי תביעת מנה, ובין המקרה שדיבר עליו רבן גמליאל לגבי תביעת כתובה.

דאם כן, אם נאמר שרב נחמן לא יכול לסבור יג-א כרבן גמליאל

אלא רק כרבי יהושע — **קשיא הלכתא אהלכתא:**

דקיימא לן הלכתא כרב נחמן בדיני ממונות.

ובהא, לענין תביעת כתובה, **אמר רב יהודה אמר שמואל** שהלכה כרבן גמליאל.

ואם כן, יש סתירה בין ההלכה של תביעת מנה להלכה של תביעת כתובה.

אלא לאו, שמע מינה, כדמשנינן, שרב נחמן מודה לדברי רבן גמליאל שנאמנת האשה להוציא ממון ממוחזק כשיש לה טענת ברי עם מיגו או חזקה.

ומסקינן: **אכן שמע מינה:**

מתניתין:

הנושא אשה בחזקת בתולה ולא מצא לה בתולים.

בין המקרה שדיבר עליו רב נחמן לגבי תביעת מנה, לבין המקרה שדיבר עליו רבן גמליאל לגבי תביעת כתובה — **שעד כאן לא קאמר רבן גמליאל התם,** בתביעת כתובה, שנאמנת להוציא מהבעל המוחזק בטענה כי אחר שארסה נאנסה, **אלא** משום **דאמרינן אוקמה אחזקה,** (14) שיש לה חזקת הגוף שמסייעת לה בטענתה, (15) שהרי הספק הוא על שעת האירוסין, אם היתה אז בתולה ונשתעבד לה כתובה של מאתים או שמא בעולה היתה. ויש לאשה חזקת הגוף שבתולה נולדה, והעמד אשה על חזקתה שעדיין בתולה היתה בשעת אירוסיה, ורק עכשיו, אחרי האירוסין נאנסה. (16)

אבל הכא לגבי תביעת מנה, בכרי ושמא, **מאי,** איזו חזקה **אית ליה להאי,** לתובע, שיהיה נאמן מחמתה להוציא ממון מהמוחזק? (17)

ולכן סובר רב נחמן שעדיף המוחזק בממון, ופטור מלשלם.

ומסיימת הגמרא: **הכי נמי מסתברא, כדקא משנינן,** שיש לנו הכרח לומר **דרב נחמן הוא דאמר כרבן גמליאל.**

16. ואפילו באופן שאין ידוע זמן האירוסין, אין אומרים שצריך להעמידה בחזקת שאינה ארוסה, ולומר שלא נתארסה עד אחר הבעילה. לפי שהספק הוא על הבעילה מתי היתה, ואומרים שעכשיו נבעלה. חוות דעת (סימן נ').

17. כתב הקצוה"ח (סי' פ"ב ס"ק ז') שכשיש לטוען ברי חזקה שמסייעת לטענתו, אף כשטענת הברי היא טענה גרועה, ברי עדיף, ולכן במלוה בשטר שטען הלוה מחלת לי והמלוה אומר איני

14. סיוע זה של מיגו או חזקה מועיל אפילו כשהברי הוא גרוע והשמא טוב, כמו באומרת משארסתני נאנסתי, שהיא יודעת שאין הבעל יכול להכחישה ולכן הברי שלה גרוע והשמא של הבעל טוב, שאינו יכול לדעת מתי נאנסה. תוספות (ד"ה רב הונא).

15. אפילו כשיש סיוע של חזקה להברי אין אומרים ברי עדיף אלא כשאומר ברי על פי ידיעת עצמו, ולא על פי אחר שאומר ברי. תוספות לקמן (דף עו. ד"ה רישא).